

mænds Stilling i Forsvarsordningen". Som Medlem af Forsvarskommissionen har jeg givet dette Svar min Tilslutning, og jeg kan og vil ikke desavouere enten min eller Kommissionens Opfattelse af dette Spørgsmaal, en Opfattelse, jeg tilmed finder saa korrekt, naar man staar overfor en Ordning af hele Forsvarsvæsenet. (Afbrydelse af *Anders Nielsen*). Det ærede Medlem skal ikke være saa ivrig, jeg skal nok læse videre. Forsvarskommissionens Opfattelse forekommer mig, som sagt, at være korrekt. Jeg er nemlig af den Anskuelse, at naar man staar overfor en Ordning af hele Forsvarsspørgsmaalet og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, bør man ikke tage et enkelt Stykke og rive det ud af sin Forbindelse for at lovgive derom.

En Ordning af Forsvarsvæsenet er jo ikke blot et militært og politisk, men i høj Grad ogsaa et finansielt Spørgsmaal, og jeg mener derfor, at det ikke er rigtigt, at vi Medlemmer af Forsvarskommissionen eller af dette Ting præjudicere vor Stilling til Lønningsspørgsmaalet paa et Tidspunkt, da der ikke kan foregaa en samlet Overvejelse af alle herhen hørende Spørgsmaal. Naar en Gang Kommissionen afslutter sin Virksomhed, vil Befolkningen og dette Ting med Rette spørge: Hvad koster da den hele Forsvarsordning? Det finansielle Spørgsmaal vil naturligvis komme til at spille en overordentlig stor Rolle ved den endelige Ordning og Forhandling af hele Forsvarsspørgsmaalet. Jeg mener derfor, det ikke er rigtigt, at vi, naar vi fra alle Sider have været enige om at henvise alle disse Spørgsmaal til en Kommission, da at foregribe dennes Indstilling desangaaende.

Men, siger det ærede Medlem for Løvel, vi have jo dog vedtaget Underofficerernes Lønningslov. Herom er der at bemærke, at den er vedtagen, før Kommissionen blev nedsat. Men vil man se, hvor forstyrrende det er at gaa til en stykkevis Reform, vil jeg bede ærede Medlemmer læse Motiverne til dette Forslag. Angaaende Officiantpladserne, der ifølge Lov af 6. Juli 1867 fortrinsvis skulle besættes med veltjente Underofficerer, hedder det, at disse Stillinger hidtil have været stærkt eftertragtede, men „efter Vedtagelsen af Loven af 14. Februar 1902 om Tillæg til Lov af 25. Juli 1867 om Lønninger m. v. ved Hæren, er der imidlertid indtraadt væsentlig ændrede Forhold. Angaaende Tilgangen til Forplejningskorpset hedder det: „Det vil formentlig let erkendes, at man ikke tør paaregne, at der fremtidig

vil være Villighed hos Underofficererne til at modtage Udnævnelse til Reserveintendant eller Intendant, naar dermed er forbundet en Førringelse af deres Vilkaar.“ Altsammen en Følge af, at man har begyndt paa en stykkevis Reform og vedtaget en stykkevis Lønningslov uden at se, hvilke Virkninger det vilde have i Forbindelse med de andre Lønningssatser, som man ogsaa vil komme til at revidere. Jeg er vis paa, at naar man vedtager det her foreliggende Forslag om Officerslønninger, skaber man et nyt Misforhold, en ny Misfornøjelse; saa vil man straks faa at høre, at Kaptajner i yngste Lønningsklasse føle sig brøstholdne og forurettede. Og de Lønninger, man her voterer for Premierløjtnanter, komme selvfølgelig til at præjudicere de højere Officerers Lønninger, det er noget, der er saa selvfølgelig som 2 og 2 er 4.

Min Hovedanke mod Forslaget er da den, at det er fremkommet paa et Tidspunkt, hvor der med Enstemmighed fra alle Lovgivningsfaktorer er nedsat en Kommission, hvis Opgave det er ogsaa at bringe Spørgsmaalet om de militære Lønninger under samlet Overvejelse, og som formentlig vil forelægge Forslag til Revision af de militære Lønningslove.

Forsvarskommissionen ytrer endvidere i sit Svar, at man maa henstille til Administration og Lovgivningsmagten, hvorvidt der vil være Anledning til paa dette Tidspunkt at gaa til en Forhøjelse af de militære Lønninger. Jeg antager, det var det, det ærede Medlem for Løvel ønskede, jeg skulde tage med. (*Anders Nielsen*: Ja!). Jeg opfylder altsaa mit Løfte nu om, at det ærede Medlem ikke skulde savne noget i mine Betragtninger. Det er selvfølgelig, at Forsvarskommissionen har overladt til Administrationen, som her har Ansvaret, i Forbindelse med Lovgivningsmagten at undersøge, om der er særlig Anledning til under disse Omstændigheder at søge at gennemføre Love til ekstraordinære Foranstaltninger. Og nu maa jeg altsaa som Folketingsmand overveje, om her da er en Nødstilstand til Stede, der kræver, at Premierløjtnanterne og Officianterne ikke kunne vente et Aar eller to, om det er absolut nødvendigt, paatrængende nødvendigt for disse Menneskers Eksistens, at vi gaa til midlertidige Foranstaltninger. Det er det Spørgsmaal, der altsaa her er at overveje.

Jeg ved ikke af, at der i de senere Aar er indtraadt en særlig Fordyrelse af Levnedsmidler, Bolig o. s. v., jeg ved ikke,